

LA POMA DE LA DISCÒRDIA

Aquest és el relat d'un fet, però no d'un fet qualsevol, sinó d'un dels més llegendaris que va esdevenir a l'antiga Grècia, només comparable amb les guerres perses que van tindre lloc anys enrere.

Tot va començar, sense moure un dit, en el fastuós casament de Peleu, rei de la Tessàlia, i Tetis, oceànida de nissaga divina. Potser aquests noms per ells sols no us diuen res, però si us dic que van ser els pares d'Aquil·les...Justa la fusta! Sí, efectivament, l'heroi de Troia.

Però això és un altra llegenda..

Retornant al casament, como us anava dient, va ser fastuós i, sobretot, va ser celestial. A la cerimònia van acudir la majoria de reis procedents de totes les polis gregues, tots els parents i amics, oceànides, plèiades però, els veritables convidats d'honor van ser els dotze déus olímpics, i Zeus en va ser un dels testimonis.

He dit que van acudir-hi tots? Doncs, no; Eris, la deessa de la discòrdia, no va acudir-hi ja que, Hermes, el missatger de Zeus, malauradament, va oblidar-se de donar-li la invitació.

Eris, molt dolguda i pensant que realment no l'havien volgut convidar, va planejar una malifeta per tal de rescabalar-se del nuvis i escampar la discòrdia entre els convidats i, així, va fer rodolar una poma lluent fins els peus de les tres deesses més pomposes, belles, orgulloses i venerades de l'olimp: Atena, Afrodita i Hera.

Les tres deesses van mirar-se la poma, incrèdules, ja que no era una poma qualsevol, sinó que era una poma d'or i, el més intrigant de tot, portava escrit un missatge que deia així: *'PER A LA MÉS BONICA'*.

No cal dir l'aldarull i l'estupefacció que va provocar aquest missatge en les deesses que, immediatament van començar a disputar-se-la.

Hera argüia que la poma podia procedir del jardí del qual ella era la mestressa, anomenat Les Hespèrides, on només es plantaven pomeres i que, per tant, la poma li pertanyia.

Atena argumentava que ella era, si més no la més bonica, sí que era la més decidida, valenta i intel·ligent i va afegir que lluitaria a mort per tal de posseir la poma.

Afrodita, a diferència de les altres, sabia perfectament que la poma era per a ella, perquè era la deessa de l'amor i que, només ella, posseïa el cenyidor màgic el qual la convertia, sens dubte, en la més bella.

A Zeus, fart de sentir-les discutir, se li va ocórrer que fos un mortal el que jutgés el cas i, l'escollit per a tal comesa va ser un príncep, però no un príncep qualsevol, sinó el futur protagonista de la guerra que va concórrer anys després. Era el fill del rei troià, Paris.

Les tres deesses van exclamar-se davant de tal disbarat: 'un mortal? Per què no ho pot decidir un déu?'

A la fi, Hermes s'endugué les deesses a Troia i va començar la desfilada davant Paris, una a una, nues les tres, tal i com va ordenar Zeus. Pobre príncep, en quin embolic l'havien ficat!

La primera a desfilat va ser Hera que, mentre es contornejava davant d'ell, li va dir:

-‘noble Paris, si em declares la més bonica et faré príncep de tota Àsia i seràs el mortal més ric del món’

La següent va ser Atena, la qual només portava el casc guerrer al cap i, mentre encaramel·lava Paris, li va dir:

-‘noble guerrer, si em concedeixes el premi et faré victoriós en totes les batalles i seràs el mortal més savi del món’.

A Paris, trasbalsat per tot el que sentia i veia, només li va faltar, per acabar de rematar-lo, veure Afrodita. Ella, molt sensual, subtilment li va dir:

-‘Paris, jo faré que Helena, la muller de Menelau i la dona més bella del món, s’enamori de tu.’

Paris desconfiava, però Afrodita li va prometre, a canvi de la poma, que Helena deixaria el seu marit per anar-se'n amb ell.

No s'ho va pensar dues vegades, en Paris, de concedir la poma d'or a Afrodita però, a canvi, es va guanyar l'odi etern de les altres deesses; tant va ser així que, en començar la guerra, cap de les dues li van fer costat.

D'altra banda, no cal explicar l'enuig de Menelau en veure's traït per la seva dona. Junt amb Agamèmnon, Aquil·les, Ulisses i d'altres herois grecs, va declarar la guerra a Troia; una guerra que va romandre deu llargs anys i que va ser la causant de la fatídica mort d'Aquil·les.

Però això ja és un altra història...